

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Petra Pospíšila a soudců Zuzany Bystřické a Mariana Kokeše ve věci

žalobkyně: **Československá obchodní banka, a. s.**, IČO 00001350
sídlem Radlická 333/150, 150 57 Praha
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Bohuslavem
sídlem Italská 2581/67, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2023, č. j. 71115/23/7700-50128-202542

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh předchozích řízení

1. Předmětem věci je posouzení, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
2. Žalobkyně při přípravě daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012 zjistila, že v minulosti nesprávně posoudila impairment k cennému papíru, který měl být zohledněn jako daňový náklad. Pokud by byla tato položka řádně zohledněna, byla by daňová ztráta za rok 2008 vyšší. V té době nicméně žalobkyně vedla

řízení ve správním soudnictví týkající se její daňové povinnosti na téže dani za zdaňovací období let 2008 a 2009, a tudíž nemohla podat dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období roku 2008 (§ 141 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020). Po skončení soudních řízení žalobkyně neprodleně podala dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období roku 2008 a na jeho základě jí Specializovaný finanční úřad dodatečným platebním výměrem ze dne 8. 4. 2019, č. j. 67058/19/4200-13782-105725, stanovil daňovou ztrátu za rok 2008 vyšší o částku 135 872 102 Kč oproti poslední známé daňové ztrátě. Daňovou ztrátu za rok 2008 si žalobkyně mohla uplatnit jako položku odčitatelnou od základu daně v následujících pěti zdaňovacích obdobích (tedy v letech 2009 až 2013). V době pravomocného stanovení zvýšení daňové ztráty již však u všech zdaňovacích období, ve kterých bylo možné daňovou ztrátu uplatnit, uplynula lhůta pro stanovení daně, s výjimkou zdaňovacího období roku 2009. Žalobkyně proto dne 16. 4. 2019 podala dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období roku 2009, ve kterém uplatnila zvýšení daňové ztráty za zdaňovací období 2008 v částce 135 872 102 Kč jako položku odčitatelnou od základu daně. Specializovaný finanční úřad dodatečným platebním výměrem ze dne 23. 9. 2019, č. j. 164595/19/4200-13782-705725, požadavek žalobkyně na zvýšení odčitatelné položky neakceptoval s poukazem na § 38p zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v roce 2009, neboť podle tohoto ustanovení nebylo možné uplatnit vyšší částky odčitatelných položek podle § 34 zákona o daních z příjmů v dodatečném přiznání k dani z příjmů právnických osob na nižší daňovou povinnost. Odvolání žalobkyně zamítlo Odvolací finanční ředitelství („OFŘ“) rozhodnutím ze dne 7. 9. 2020, č. j. 33887/20/5200-11433-711918. Žalobkyně se proti těmto závěrům bránila žalobou u Městského soudu v Praze, který ji však rozsudkem ze dne 15. 3. 2022, č. j. 10 Af 35/2020-39, zamítl. Kasační stížnost žalobkyně proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud („NSS“) rozsudkem ze dne 19. 7. 2023, č. j. 2 Afs 78/2022-50.

3. Žalobkyně se nicméně z procesní opatrnosti rozhodla domáhat uplatnění vyšší ztráty z roku 2008 jako položky odčitatelné od základu daně v roce 2009 i prostřednictvím obnovy řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím OFŘ ze dne 5. 12. 2018, č. j. 53533/18/5200-11434-701858, jímž byla žalobkyni (po skončených soudních řízeních) stanovena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2009. Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 21. 10. 2021, č. j. 40178/21/5200-11433-711918, návrh na obnovu řízení zamítlo s tím, že žalobkyně nesplnila podmínku pro obnovu řízení obsaženou v § 117 odst. 2 daňového řádu, neboť v této věci mohla podat dodatečné daňové přiznání (což ostatně i učinila). Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 27. 5. 2022, č. j. 34414/22/7700-10124-506345, a rozhodnutí OFŘ potvrdil. I proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila správní žalobou. Krajský soud v Brně na jejím základě rozsudkem ze dne 30. 5. 2023, č. j. 55 Af 12/2022-138, napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2022 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že podmínka podle § 117 odst. 2 daňového řádu byla v daném případě splněna. Dodal přitom, že aby mohlo být obnoveno nalézací řízení, musí být kromě podmínky dle § 117 odst. 2 daňového řádu kumulativně splněna též některá z podmínek obsažených v § 117 odst. 1 téhož zákona. Žalobkyně ostatně tvrdila, že došlo k naplnění podmínky dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Orgány finanční správy se však touto podmínkou vůbec nezabývaly. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku zamítl NSS rozsudkem ze dne 25. 4. 2024, č. j. 4 Afs 215/2023-33. Uzavřel, že podmínka pro povolení obnovy řízení stanovená v § 117 odst. 2 daňového řádu je naplněna i tehdy, jestliže daňový subjekt nemůže docílit změny poslední známé daně

prostřednictvím dodatečného daňového přiznání kvůli pravidlu stanovenému v § 38p odst. 1 zákona o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2010.

4. Ještě v průběhu řízení o kasační stížnosti žalovaný postupoval v intencích zrušujícího rozsudku krajského soudu ze dne 30. 5. 2023, č. j. 55 Af 12/2022-138, a dne 7. 12. 2023 vydal pod č. j. 71115/23/7700-50128-202542 nové rozhodnutí, jímž odvolání opět zamítl a potvrdil rozhodnutí OFŘ ze dne 21. 10. 2021. Vázán právním názorem zdejšího soudu žalovaný v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedl, že podmínku pro povolení obnovy řízení dle § 117 odst. 2 daňového řádu považuje v dané věci za splněnou. Dále se žalovaný zabýval tvrzením žalobkyně o splnění podmínky pro povolení obnovy řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, s tímto názorem se však neztotožnil. Po shrnutí skutkových a právních okolností shledal (s odkazem na rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2022, č. j. 4 Afs 98/2022-40, věc *DFH Haus CZ*), že žalobkyní uplatňovaná odčitatelná položka spočívající ve zvýšení daňové ztráty za zdaňovací období roku 2008 v částce 135 872 102 Kč vznikla až dne 8. 4. 2019, kdy bylo toto zvýšení daňové ztráty stanoveno dodatečným platebním výměrem č. j. 67058/19/4200-13782-105725. Nelze je tak považovat za relevantní skutečnost z hlediska obnovy vyměřovacího řízení ve vztahu k dani za zdaňovací období roku 2009, neboť neexistovalo v době, kdy orgány finanční správy rozhodovaly ve vyměřovacím řízení ohledně zdaňovacího období roku 2009 (poslední takové řízení bylo ukončeno rozhodnutím OFŘ ze dne 5. 12. 2018, č. j. 53533/18/5200-11434-701858). Proti tomuto rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2023 směřuje nyní podaná žaloba.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

5. Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že ve věci byla naplněna i podmínka pro povolení obnovy řízení dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Obnova řízení tak měla být povolena. Dodatečným platebním výměrem za zdaňovací období roku 2008 (č. j. 67058/19/4200-13782-105725) vyšla najevo nová skutečnost, která nemohla být bez zavinění žalobkyně uplatněna při vyměření daně za zdaňovací období roku 2009 rozhodnutím OFŘ ze dne 5. 12. 2008, č. j. 53533/18/5200-11434-701858, a která mohla mít podstatný vliv na výrok tohoto rozhodnutí. Žalovaný nevzal v potaz skutkové okolnosti, kvůli nimž žalobkyně nemohla účinně uplatnit zvýšení daňové ztráty za zdaňovací období roku 2008. Pokud by v roce 2013, tj. v době, kdy zjistila, že daňová ztráta za zdaňovací období rok 2008 měla být vyšší, neprobíhala řízení týkající se zdaňovacího období roku 2008, mohla by žalobkyně zjištěnou daňovou ztrátu uplatnit ihned v řádném z daňových přiznání za zdaňovací období let 2012 nebo 2013. Nebyla by totiž omezena ustanovením § 38p zákona o daních z příjmů, které neumožňovalo podání dodatečného přiznání za účelem uplatnění daňové ztráty.
6. Přitom nemožnost stanovit daňovou povinnost žalobkyně byla dána pochybením orgánů finanční správy a délkou trvání daňových a soudních řízení. Novou skutečností ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu se dle odborné literatury rozumí taková skutečnost, která již existovala v době původního rozhodování. V nyní projednávané věci byla identifikovaná daňová ztráta stanovena sice až v dubnu 2019 platebním výměrem, jako taková však vznikla již na konci roku 2008. V roce 2019 došlo pouze k jejímu formálnímu uznání. Právě pravomocné stanovení ztráty je ovšem nezbytnou podmínkou pro její uplatnění jako odčitatelné položky. Daňová ztráta tudíž představuje novou skutečnost, která existovala v době vydání rozhodnutí OFŘ ze dne 5. 12. 2018. Z této logiky vychází i

judikatura NSS. Naopak rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2022, č. j. 4 Afs 98/2022-40, o který se opřel žalovaný, není přílehlavý.

7. Na základě uvedeného žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 4. 2024 žalovaný v první řadě odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí. Ve věci nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení. Ani žalovaný přitom nemohl ovlivnit délku trvání soudních řízení. Obnova řízení není určena k nápravě vad či nezákonnosti. Podmínky § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu nelze považovat za splněné pouze proto, že žalobkyně nemohla daňovou ztrátu uplatnit prostřednictvím dodatečného daňového přiznání. Daňová ztráta za zdaňovací období 2008 byla doměřena až dne 8. 4. 2019. A toto datum je rozhodující. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení

– replika žalobkyně ze dne 28. 6. 2024

9. Žalobkyně zdůraznila, že žalovaný zcela přehlédl skutečnost, že žalobkyně by si mohla daňovou ztrátu uplatnit, pokud by jí v tom nebránila běžící daňová a soudní řízení, k nimž by ovšem nedošlo, pokud by orgány finanční správy rozhodly správně již v daňovém řízení. Žalobkyně nezavinila, že daňová ztráta nemohla být v řízení uplatněna dříve.

– podání žalovaného ze dne 6. 8. 2024

10. Žalovaný setrval na aplikaci závěrů uvedených v rozsudku NSS č. j. 4 Afs 98/2022-40. V obou případech je rozhodující, kdy došlo k doměření daňové ztráty, nikoliv to, kdy došlo ke skutečnosti, na základě níž daňová ztráta vznikla. Žalobkyni nelze přisvědčit v tom, že daňová ztráta za rok 2008 vznikla bez jejího zavinění. Jak žalobkyně sama přiznala, vznik daňové ztráty zapříčinilo její nesprávné posouzení impairmentu k cennému papíru. Cestou k nápravě případných a žalobkyni blíže neupřesněných pochybení orgánů finanční správy je uplatnění nároku na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

– podání žalobkyně ze dne 4. 11. 2024

11. Žalobkyně uvedla, že odvolací soud (Městský soud v Praze) rozsudkem dne 23. 10. 2024 změnil předchozí rozsudek Obvodního soudu pro Prahu I (sp. zn. 40 C 57/2022), a přiznal žalobkyni náhradu škody ve výši snížení daně, k němuž by došlo po uplatnění příslušné odčitatelné položky. Rozsudek však ještě může být napaden dovoláním. Dle žalobkyně dále žalovaný přehlíží, že rozhodnutí správce daně o stanovení daně je rozhodnutím deklaratorním.

– podání žalovaného ze dne 6. 12. 2024

12. Žalovaný reagoval tak, že platební výměr, kterým byla doměřena daňová ztráta, je rozhodnutím konstitutivním (viz bod 33 rozsudku NSS č. j. 4 Afs 98/2022-40). Dále uvedl, že Ministerstvo financí se chystá podat dovolání proti rozsudku o přiznání náhrady škody. Odvolací soud (sp. zn. 11 Co 251/2024) vycházel z rozsudku NSS ze dne 19. 7. 2023, č. j. 2 Afs 78/2022-50, a dospěl k závěru, že nezákonným postupem správce daně bylo žalobkyni znemožněno uplatnit si odpočet daňové ztráty. Zohlednil přitom zejména skutečnost, že

žalobkyně se standardními nástroji daňového řádu nemohla dobrat snížení daně prostřednictvím uplatnění daňové ztráty.

– *podání žalobkyně ze dne 29. 1. 2025*

13. Žalobkyně s odkazem na rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2023, sp. zn. 3 Afs 275/2011, uvedla, že otázka, zda je rozhodnutí konstitutivní či deklaratorní, není pro existenci daňové ztráty relevantní. Podstatné je, že vydání dodatečného platebního výměru na daňovou ztrátu bránil nezákonný postup správce daně, který vyústil ve vydání nezákonného rozhodnutí ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2008. Institut dodatečného daňového přiznání umožňuje daňovému subjektu upravit základ daně, což bylo žalobkyni znemožněno. Daňová ztráta nicméně existovala již od počátku, tj. v době podání řádného daňového přiznání. Z rozsudku civilního soudu neplynou pro řízení před správním soudem žádné důsledky.

– *podání žalovaného ze dne 28. 2. 2025*

14. Žalovaný konstatoval, že NSS v rozsudku sp. zn. 3 Afs 275/2011 neřešil shodnou otázku jako v nyní projednávané věci. V ní byla žalobkyně v první řadě povinna podat daňové přiznání v řádném termínu a ve správné výši. Důvody pro zvýšení daňové ztráty zjistila až téměř 4 roky po termínu pro podání řádného daňového přiznání. Uplatní-li si daňový subjekt v rozporu s daňovým řádem část daňové ztráty pozdě, musí nést veškeré následky, které jsou s pozdním uplatněním spojeny, včetně nebezpečí existence probíhajícího řízení v souvislosti s dotčeným zdaňovacím obdobím, jakož i případné aplikace hmotněprávních podmínek vyplývajících z § 38p zákona o daních z příjmů.

– *podání žalobkyně ze dne 1. 4. 2025*

15. Žalobkyně zdůraznila, že měla plné právo podat dodatečné daňové přiznání na vyšší daňovou ztrátu za zdaňovací období roku 2008 kdykoli v průběhu lhůty pro stanovení daně. Toto právo nemohla uplatnit výhradně v důsledku nezákonného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 21. 12. 2012, které zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 12. 2016, č. j. 10 Af 21/2013-58, ve spojení s § 141 odst. 6 daňového řádu.

V. Posouzení věci

16. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
17. Podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, *jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí*.
18. Povolení obnovy řízení je mimořádný opravný prostředek, kterým lze změnit již pravomocně stanovenou daňovou povinnost, což představuje významný zásah do již uspořádaných právních vztahů. Zákon proto striktně a jednoznačně stanoví, že pro povolení obnovy řízení je nutné splnění alespoň jednoho ze zákonem uvedených důvodů. V opačném případě není možné obnovu řízení povolit. Co se týče podmínky podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, je nutné, aby vyšly najevo nové skutečnosti, které nemohly být uplatněny v řízení již dříve bez zavinění daňového subjektu či správce daně. Z komentářové literatury i z judikatury NSS (viz např. bod 24 rozsudku ze dne 15. 2. 2018, č. j. 5 Afs 84/2017-36, věc

TSR Czech Republic) vyplývá, že za nové skutečnosti lze považovat pouze takové, které již existovaly v době dřívějšího rozhodování. Pokud nové skutečnosti vzniknou až po vydání původního rozhodnutí, nejde o důvod pro obnovu řízení (srov. Lichnovský, O., Ondrýšek, R. a kol. *Daňový řád. Komentář*. 4 vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, k § 117). Nová skutečnost ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu musí být interpretována tak, že jde opravdu o skutečnost, která v době vyměření daně existovala a mohla mít vliv na rozhodnutí, avšak daňový subjekt ani správce daně ji nemohl znát, neboť mu objektivně nebyla k dispozici a až po vyměření daně vyšla najevo.

19. V nyní projednávané věci ovšem žalobkyní nově zjištěná daňová ztráta těmto podmínkám neodpovídá. Jak totiž plyne ze skutkově i právně příslušného rozsudku NSS ve věci *DFH Haus CZ* (z něž žalovaný oprávněně vycházel), zvýšení daňové ztráty vzniklo až jeho doměněním v roce 2019. Poslední známá daňová povinnost za zdaňovací období roku 2009 ovšem byla stanovena již v roce 2018. Novou, z hlediska případné obnovy řízení relevantní, skutečností není samotné zjištění nesprávného posouzení impairmentu, ani skutečnost, že na daňovou ztrátu by měla žalobkyně „nárok“, pokud by ji tvrdila správně, neboť tyto skutečnosti samy o sobě neopravňují k odpočtu daňové ztráty podle § 34 zákona o daních z příjmů. NSS k tomu v bodě 34 rozsudku ve věci *DFH Haus CZ* uvedl, že „*daňová ztráta stěžovatele za rok 2006 jakožto relevantní skutečnost z hlediska obnovy řízení vznikla, byla vyměřena a bylo možno ji odečíst od základu daně podle § 34 odst. 1 ZDP až dne 8. 7. 2013, kdy o ní bylo rozhodnuto, resp. byla stanovena výše zmíněným dodatečným platebním výměrem za rok 2006. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje také se závěrem krajského soudu, že teprve tímto dnem byla stanovena (zvýšena) daňová ztráta na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006, kterou požaduje žalobce podle § 34 odst. 1 ZDP uplatnit za zdaňovací období roku 2010 a 2011. Vyměření daňové ztráty za rok 2006 v roce 2013 tedy vskutku nelze z hlediska obnovy řízení považovat za novou skutečnost, která vyšla najevo po ukončení vyměřovacích řízení za zdaňovací období 2010 a 2011 a zároveň existovala již v době rozhodování správce daně v těchto původních vyměřovacích řízeních.*“ Zdejší soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že aplikace těchto právních závěrů kasačního soudu je nevhodná z důvodu odlišného skutkového stavu. Co se týče posouzení podmínek obnovy řízení, NSS řešil otázku, zda může být později stanovená daňová ztráta novou skutečností opravňující obnovu řízení. Dospěl k závěru, že daňová ztráta vzniká až na základě pravomocně stanoveného platebního výměru a nenaplnuje znaky podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, neboť skutečností, která mohla ovlivnit výši daňové povinnosti, byla až pravomocně stanovená daňová ztráta, kterou lze za určitých okolností odečíst od základu daně, nikoli nadhodnocené převodní ceny v roce 2006. Podobně nelze dospět k závěru, že vědomí o nesprávném posouzení impairmentu k cennému papíru nebo pouhý fakt, že daňová ztráta mohla být uplatněna v řádném daňovém přiznání, byla skrytá skutečnost, která vyšla najevo až pravomocným stanovením daňové ztráty. Skutečností, která mohla ovlivnit výši daňové povinnosti, je až pravomocně stanovená daňová ztráta, která však při původním vyměření neexistovala. Odlišnost mezi oběma případy spočívající v době, kdy se o daňové ztrátě daňový subjekt dozvěděl, není pro aplikaci závěrů podstatná. Stejně tak nehraje velkou roli polemika stran o tom, zda má platební výměr o stanovení daňové ztráty konstitutivní či deklaratorní povahu. Jak již bylo vysvětleno, § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu vyžaduje, aby skutečnost, která mohla mít vliv na rozhodnutí, existovala již dříve, což v nyní projednávaném případě nebylo splněno.
20. Situace, do níž se žalobkyně dostala, byla způsobena kombinací skutkových okolností (pozdější zjištění vzniku ztráty, délka daňových i soudních řízení) i právem stanovených

podmínek do určité míry limitujících uplatnění zjištěné daňové ztráty (§ 141 odst. 6 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, § 38p zákona o daních z příjmů ve znění účinném v roce 2009). Soud by ji mohl korigovat pouze způsobem, který umožňuje zákon. Obnova řízení však může být nařízena nebo povolena pouze za striktně daných podmínek a závažné okolnosti, pro které má být řízení obnoveno, musí převážet nad zásadou právní jistoty (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2008, čj. 2 Afs 98/2007-91). V tomto případě zákon nedává prostor jakkoliv interpretovat podmínky pro povolení obnovy řízení ve prospěch žalobkyně, neboť jsou dány zcela jednoznačně. Důvody, které vedly k prodloužení daňových a soudních řízení, tedy důvody, pro které byla daňová ztráta za rok 2008 stanovena až v roce 2019, nejsou dle znění zákona rozhodujícím kritériem pro posouzení splnění podmínek pro obnovu řízení. Pro nyní projednávanou věc je nutné posoudit pouze to, zda je splněna podmínka podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, tedy zda vyšla najevo nová skutečnost po pravomocném vyměření daně, a přestože existovala již dříve, nemohla být bez zavinění daňového subjektu uplatněna. To v daném případě nebylo splněno a žalovaný tak věc posoudil správně.

21. Žalobkyně má pravdu v tom, že cílem správy daní je správné zjištění a stanovení daně v souladu se zásadou materiální pravdy a že daňová povinnost by měla být stanovena ve správné výši. Nicméně stanovení a výběr daně probíhá ve formalizovaném daňovém řízení a správa daní se tak řídí procesními pravidly. Pokud zákon pevně stanoví, že obnova řízení může být povolena pouze za určitých podmínek, nelze při jejich nesplnění prolomit zákonné pravidlo pouhým odkazem na zásadu, že cílem správy daní je stanovení daňové povinnosti ve „správné“ výši. V žalobcově případě bylo nutné pro účely tohoto řízení pouze zhodnotit, zda se jedná o novou skutečnost vyhovující znakům podle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, přičemž žalovaný tak postupoval a dospěl ke správnému závěru.
22. Pokud je žalobkyně přesvědčena, že vinou správce daně jí byla neoprávněně upřena možnost řádně uplatnit daňovou ztrátu, je v tomto smyslu možné argumentovat ve sporu o náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem (viz bod 28 rozsudku NSS ze dne 19. 7. 2023, č. j. 2 Afs 78/2022-50, ve věci dodatečného daňového přiznání žalobkyně), což žalobkyně také učinila.
23. Žádnou argumentační podporu pak žalobkyni nepřináší ani rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2006, č. j. 2 Afs 149/2005-54, ze kterého plyne, že novými skutečnostmi je třeba rozumět skutková zjištění, která nemohla být původně uplatněna bez zavinění daňového subjektu. Jak již bylo řečeno výše, daňová ztráta, která mohla být uplatněna jako odčitatelná položka za rok 2009, neexistovala. Tuto skutečnost zmíněný rozsudek svými závěry nikterak nevyvrací, a navíc se ani netýká daňové ztráty jako důvodu pro obnovu řízení. Soud se v něm zabýval otázkou, zda odstoupení od kupní smlouvy je ve vztahu k daňovému řízení o dani z převodu nemovitostí novou skutečností ve smyslu § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž soud musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2025

Petr Pospíšil v. r.
předseda senátu